

... Ρωμανό; ήρθε επιτακτικό, μέσω μηνύματος, το ερώτημα από τακτική και πιστή αναγνώστριά. Επιτακτικό αρκετά ώστε να αναιρέσει, κάπως, την παρελκυστική μου θέση πάνω στο συγκεκριμένο θέμα.

Έτσι λοιπόν δεν θα γράψω τόσο για το παιδί αυτό, που πέρασε κάποια όρια και τώρα έχει κληθεί να καταβάλει το τίμημα των πράξεων του, όπως τουλάχιστον τα ορίζει η πολιτεία που ζούμε, όσο για τις αντιδράσεις που γεννά η περίπτωση του.

Ο Νίκος Ρωμανός έχει μια συγκεκριμένη πορεία που ορίζεται απόλυτα από εκείνο το μοιραίο βράδυ της 6ης Δεκεμβρίου του '08. Η απώλεια του φίλου του Αλέξη Γρηγορόπουλου, αλλά και ότι ακολούθησε, ήταν ο καταλύτης που τον πέρασε απέναντι. Ήταν η θρυαλλίδα που άναψε την όποια πυρά σιγοκαίει σε κάθε, σχεδόν, εφηβική ψυχή.

Οι ερμηνείες είναι ελεύθερες, τα γεγονότα όμως είναι ιερά, όπως ορίζει ο μόνος απαρέγκλιτος, ίσως, κανόνας της δημοσιογραφίας.

Κι επειδή ό,τι συμβαίνει πάνω στο συγκεκριμένο θέμα γίνεται σε πολύ μεγάλο βαθμό αντικείμενο εκμετάλλευσης, οφείλουμε να ήμαστε προσεκτικοί και νηφάλιοι, ειδικά στο Δημόσιο λόγο, χαρακτηριστικά συχνά απόντα από πολλούς, ιδιαίτερα στις μέρες μας.

Δεν θα σχολιάσω λοιπόν τις αποφάσεις, τις πράξεις του παιδιού. Δεν έχει ανάγκη από υποστηρικτές, θαρρώ ότι έχει ήδη ισχυρά ερείσματα. Ούτε από κατηγορούς που έχει αρκετούς. Αλλά μήτε ύστερους συμβουλάτορες.

Επίσης δεν έχω πρόθεση να σχολιάσω τις αποφάσεις της Δικαιοσύνης. Δεν το γνωρίζω το θέμα, δεν ξέρω κατά πόσον, για να πάμε στον πυρήνα του θέματος, το «σύστημα» λειτουργεί τιμωρητικά και πόσο, σε αυτούς που το αμφισβητούν ανοικτά και επιθετικά.

Πέρα από ένα επιπόλαιο σχόλιο, απαιτείται νομική γνώση που δεν διαθέτω, για αυτό σιωπώ.

Θα ασχοληθώ όμως με τις αντιδράσεις μας. Τις αντιδράσεις του μέσου πολίτη, όπως τις συνάγω από συζητήσεις, από τη συμμετοχή του κοινού στα ιντερνετικά φόρα, από την ευρύτερη κοινωνική αντίληψη, αυτή τουλάχιστον που εκφράζεται δημόσια.

Μου έχει κάνει λοιπόν τεράστια εντύπωση ο τρόπος αντίδρασης μεγάλης μερίδας πολιτών που θίγουν, σε επίπεδο χυδαιότητας, την καταγωγή του. Τους ενοχλεί σφόδρα το γεγονός ότι είναι παιδί εύπορης οικογένειας. Θίγεται κατά κόρον, το θέμα του ιδιωτικού σχολείου, το θέμα της κατοικίας στα βόρεια προάστια. Αν δηλαδή είχε ταπεινή καταγωγή και ήταν κάτοικος λαϊκής γειτονιάς, η όποια παραβατικότητά του θα είχε μικρότερο όγκο ή θα ήταν λιγότερο ένοπλος ληστής; Ή μήπως θα είχε περισσότερα ελαφρυντικά; Μερικοί το προχωρούν σε ακόμα πιο φτηνά μονοπάτια και παραλληλίζουν ότι έκανε, ή δεν έκανε ο παππούς του, Αθανάσιος Νάσιουτζικ. Αρκετά ελεεινό και περισσότερο ισοπεδωτικό.

Υπάρχουν αυτοί που καθυβρίζουν τους γονείς. Τους καθιστούν υπεύθυνους. Υποθέτω ότι τούτες οι συμπεριφορές, προέρχονται από ανθρώπους που δεν έγιναν γονείς ή από γονείς που μεγάλωσαν τα παιδιά τους τραυματικά, ή από παιδιά που μεγάλωσαν ή δεν μεγάλωσαν και δεν κατάφεραν να επουλώσουν τα αντίστοιχα τραύματα. Κανείς σοβαρός και δικαιωμένος γονιός δεν αρθρώνει λόγο φτηνής κριτικής για ανθρώπους που δεν γνωρίζει προσωπικά.

Το πιο σημαντικό πρόβλημα που αντιμετωπίζουν όλοι οι γονείς, δεν είναι ότι δεν κατέχουν την τέχνη του να μεγαλώνεις παιδιά, αλλά το ακριβώς αντίθετο. Ότι δεν μαθαίνουν γρήγορα, την τέχνη του να διδάσκονται από τα παιδιά τους.

Υπάρχουν κι εκείνοι που καταφέρονται, επίσης χυδαία, στον πιτσιρικά. Αν υποτεθεί ότι ήταν οι άμεμπτοι οπαδοί της νομιμότητας, της τάξης, της ασφάλειας της ευλειουργίας του πολιτεύματος, είμαι βέβαιος ότι δεν θα κατέφευγαν στη χυδαιότητα. Θα είχαν πιο ανθρώπινο λόγο.

Όταν ο Νίκος Ρωμανός μπούκαρε οπλισμένος στο υποκατάστημα στο Βελβεντό είχε κάνει τις επιλογές του. Νομίζω ότι ήταν συνειδητοποιημένος. Ήξερε ότι αν έπεφτε στα νύχια του συστήματος θα τον έλιωνε, θα τον έσκιζε για να το πω ωμά. Και οι πιθανότητες να μην πέσει, ήταν πολύ περιορισμένες. Εδώ προφανώς έκανε λάθος εκτίμηση. Την οποία και πληρώνει

Ως πατέρας, πονώ για αυτόν και ούτε διανοούμαι να ασκήσω κριτική προς τους γονείς
Ως άνδρας Δεν τον λυπάμαι και είμαι βέβαιος ότι σιχάινεται κι ίδιος κάθε είδους οίκτο προς αυτόν.

Ως κάποτε έφηβος, υποπτεύομαι ότι αυτό που τον οδήγησε εκεί θα μπορούσε να συμβεί στον καθένα μας.

Ως πολίτης, ειλικρινά δεν ξέρω τι πρέπει να ελπίζω για την περίπτωση του.

Ως άνθρωπος του Ελληνικού πεζοδρόμιου, θα του ψιθύριζα : *«Ρε πιτσιρίκο, δεκαπέντε έχεις αρπάξει. Κάτσε καλά, άραξε μέσα άλλους τέσσερις - πέντε χειμώνες, βγες από την μπουζού, κοίτα την πάρτη σου. Ζήσε γαμώ την τρέλα μου. Ζήσε. Μην δώσεις άλλη χαρά στην Αρένα τους. ΖΗ - ΣΕ!»*

Για να καταλήξουμε κάπου. Η συντεταγμένη πολιτεία αρκεί για να δικάσει, να καταδικάσει τον κάθε Ρωμανό. Ας ελπίσουμε να φανεί ώριμη και να μην θελήσει να τον εξοντώσει. Τυχόν τέτοια εξέλιξη είτε για τιμωρητικούς λόγους ή για παραδειγματισμό, θα βαθύνει το χάσμα ανάμεσα της και σε όσους την αμφισβητούν.

Αναρωτιέμαι, ποιον θα βόλευε αυτό.

Αναρωτιέμαι, άλλη μια καμμένη Αθήνα τι θα εξυπηρετούσε.

Εφόσον λοιπόν η συντεταγμένη πολιτεία αρκεί, οι φωνές των υπολοίπων είναι αχρείαστες. Ειδικά όταν είναι προϊόν φανατισμού, αγνωσίας, επιπολαιότητας, στρεβλού ταξικού φθόνου αλλά και βρόμικης πολιτικής σκοπιμότητας.

υ.γ. 1. Για τους γονείς και το ρόλο τους, ας θυμηθούμε ένα τραγούδι από το '74 με στίχο σπαραξικάρδιο, της Sandra Gaston. Το Cat's in the cradle που το ερμηνεύει ο σύζυγος της Sandra, Harry Chapin. Μια, ίσως, ακόμα καλύτερη ερμηνεία υπάρχει από τον Cat Stevens.

υ.γ.2 να ευχαριστήσω τη φίλη και αναγνώστρια Δ. που με ξεκόλλησε, από εκεί μακριά που βρίσκεται, από την παρελκυστικότητα μου...